

§ 152 a, 1. pkt., er der i § 152 a, 2. pkt., medtaget en bestemmelse, hvorefter den almindelige tavshedspligt for personer i offentlig tjeneste eller hverv også gælder for personer, som virker eller har virket ved telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til tavshedspligtsudvalgets lovudkast, betænkningen side 178-184.

Den, som udøver eller har udøvet en virksomhed eller et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse, og som uberettiget videregiver eller udnytter oplysninger, som er fortrolige af hensyn til private interesser, og hvortil den pågældende i den forbindelse har fået kendskab, straffes efter § 152 b med samme straf som efter § 152, dvs. med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder. Foreligger der forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding eller i øvrigt særligt skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 2 år. Bestemmelsen svarer for denne persongruppes vedkommende til den gældende straffelovs § 264 b, idet der dog nu er givet hjemmel for forhøjelse af straffen under særligt skærpende omstændigheder. Der er ikke ved den nye formulering af bestemmelsen tilsigtet nogen ændring af omfanget af tavshedspligten for denne gruppe af personer. Advokater vil være omfattet af § 152 som følge af bestemmelsen i retsplejelovens § 129.

Efter § 152 c gælder bestemmelserne i forslagets §§ 152-152 b også for de pågældende personers medhjælpere. Der henvises til pkt. 4 a i de almindelige bemærkninger.

§ 152 d, træder i stedet for den gældende straffelovs §§ 152, stk. 5, og 264 b. Det præciseres i bestemmelsen, at den straffbare handling ud over uberettiget fremskaffelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger omfatter uberettiget videregivelse. Dette er dog ikke udtryk for nogen realitetsændring.

I § 152 e, nr. 1, fastslås det, at tavshedspligten viger i det omfang, der består en pligt til at videregive oplysninger. Dette er i overensstemmelse med gældende ret, hvor princippet har fundet direkte

udtryk i § 264 b. Det må afhænge af udformningen af de regler, der medfører oplysningspligt, i hvilket omfang tavshedspligten fortrænges. Efter retsplejelovens §§ 169 og 170 viger vidnepligten således som udgangspunkt for tavshedspligt. Også i andre tilfælde må det efter gældende ret antages, at en fortolkning af lovbestemmelserne vil føre til, at tavshedspligten slår igennem, eventuelt over for bestemte typer af oplysninger. Denne retstilstand tilsigtes ikke ændret.

Bestemmelsen i § 152 e, nr. 2, er et supplement til de almindelige objektive straffrihedsgrunde, det vil sige nødværge, lovlig retshåndhævelse, nødret, uanmodet forretningsførelse og samtykke. Bestemmelsen svarer til undtagelsesbestemmelsen i den gældende straffelovs § 264 b, der antages at finde tilsvarende anvendelse på forhold, som er tavshedsbelagt efter den gældende straffelovs § 152 eller bestemmelser om tavshedspligt, der er fastsat på særlige områder.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 190-193 og de almindelige bemærkninger, pkt. 4 c.

Overtrædelse af §§ 152-152 d, hvorved der alene er krænket private interesser, er efter § 152 f undergivet privat, subsidiært betinget offentlig påtale. Bestemmelsen svarer i det væsentlige til påtalebestemmelsen i den gældende straffelovs § 275. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.

Til nr. 3

Den gældende straffelovs § 264 b ophæves, idet reglerne overføres til straffelovens kapitel 16.

Til nr. 4

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af § 264 b.

Til § 2

Det foreslås, at ændringen af straffelovens regler om tavshedspligt træder i kraft samtidig med den foreslåede ikrafttræden af forvaltningsloven.